

UZASADNIENIE

W dniu 30 stycznia 2019 roku R. R. poruszał się samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) w W. ulicą (...), następnie ulicą (...) - w kierunku ul. (...). Znajdował się na drodze z pierwszeństwem przejazdu. Na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) zamierzał jechać na wprost. W tym momencie na skrzyżowanie - z drogi podporządkowanej - samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) wyjechała A. D.. Zamierzała ona także jechać w kierunku ul. (...), w związku z czym skręciła w lewo. Przy wjeździe na skrzyżowanie od jej strony znajdował się znak drogowy pionowy B-20 (Stop).

A. D. wykonując manewr skrętu w lewo, tj. w ulicę (...) nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu kierującemu pojazdem F. (...). R. R. w tym momencie niewłaściwie obserwował sytuację na drodze i zbyt późno podjął hamowanie, w związku z czym uderzył lewym przednim nadwoziem swojego samochodu w prawe naroże tyłu nadwozia F. (...).

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia obwinionej A. D. (00:09:44-00:22:43 na k.202-202v)
- częściowo wyjaśnienia obwinionego R. R. (00:22:43-00:34:42 na k. 202v-273v)
- częściowo zeznania świadka S. I. (k. 31, 00:37:38-00:46:04 na k. 204-204v)
- protokół oględzin płyty DVD (k. 27-28)
- płyta z nagraniem z monitoringu miejskiego (k. 29)
- opinia LK KWP w B. Sekcji Mechanoskopii i (...) Dokumentów z przeprowadzonych badań z zakresu badań wypadków drogowych(k. 60-67, 00:::52-00:36:15 na k. 235-237v)

W wyniku tego zdarzenia w pojeździe marki F. (...) uszkodzeniu uległa pokrywa silnika, lewy błotnik, przedni zderzak, lewa lampa, grill przedni, przedni pas wzmocnienia, lewy kierunkowskaz, zarysowane zostały lewe przednie drzwi. W samochodzie marki F. (...) uszkodzeniu uległy drzwi bagażnika z prawej strony i tylny zderzak z prawej strony.

Dowód:

- protokół oględzin pojazdu marki F. (...) (k. 6-7v)
- protokół oględzin pojazdu marki F. (...) (k. 8-9v)
- dokumentacja fotograficzna (k. 10-24)

A. D. urodziła się w (...) roku. Jest bezdzietną panną. Z zawodu jest o. (...). Prowadzi własną działalność gospodarczą, z tytułu której osiąga dochód w wysokości 2000 zł. Nie posiada majątku większej wartości

Dowód:

- dane o osobie podejrzanej o popełnienie wykroczenia (k. 73)
- dane podane przez obwinioną do protokołu rozprawy (00:02:04-00:06:28 na k. 201v)

R. R. urodził się w (...) roku. Jest bezdzietnym kawalerem. Ma wykształcenie średnie. Z zawodu jest m. (...). Prowadzi własną działalność gospodarczą, z tytułu której uzyskuje dochód w wysokości 2000 zł

Dowód:

- dane o osobie podejrzanej o popełnienie wykroczenia (k. 174)

- dane podane przez obwinionego do protokołu rozprawy (00:02:04-00:06:28 na k. 201v)

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 11 września 2019 roku, w sprawie II W 219/19 A. D. została ukarana grzywną w kwocie 300 zł za zarzucany jej czyn z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 3 ust. 1 (...). R. R. został zaś ukarany karą grzywny w kwocie 200 zł za czyn art. 97 kw w zw. z art. 3 ust. 1 (...)

Zarówno A. D., jak i R. R. skutecznie wnieśli sprzeciw od w/w wyroku.

Obwiniona A. D. nie przyznała się do zarzucanego jej czynu i złożyła wyjaśnienia. Podała, że stała na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) i patrzyła w lustro drogowe. Nie zobaczyła nikogo, więc rozpoczęła manewr skrętu w lewo. Przejechała kilka metrów i musiała przyhamować, bo ktoś przebiegał przez ulicę. Wtedy została uderzona w tył samochodu. Potwierdziła, że R. R. był na drodze z pierwszeństwem przejazdu i powinna mu ustąpić pierwszeństwa. Jechała z psem, który znajdował się z przodu pojazdu. Po zdarzeniu samochód, który prowadziła miał lekko wgniecioną klapę i zderzak. Obwiniona wskazała, że funkcjonariusz Policji zmierzył, że zdarzenie miało miejsce 8 metrów od skrzyżowania, a zatem była już wówczas na drodze z pierwszeństwem. (00:09:44-00:22:43 na k.202-202v)

Obwiniony R. R. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Wskazał, że jechał drogą z pierwszeństwem przejazdu, z prędkością poniżej 50 km/h. Wjeżdżając na ulicę (...) zobaczył długą prostą oraz to że nic nie jedzie. Po lewej stronie stał samochód. W tym miejscu na ulicy jest zebra i ten samochód nie powinien się tam znajdować. Zobaczył zwierzę w samochodzie. Nie spodziewał się, że kierująca tym samochodem ruszy. Patrzył przed siebie, spojrzał w prawo, gdy wzrok wrócił na wprost, to samochód był już w połowie skrzyżowania. Nie był w stanie w tych warunkach i prędkością, którą jechać zatrzymać samochodu. Uderzenie było silne, przesunął pojazd marki F. (...), a pojazdy złączyły się. Co najmniej metr wcześniej doszło do zdarzenia w stosunku do miejsca, gdzie się zatrzymali. (00:22:43-00:34:42 na k. 202v-273v)

Wyjaśnienia obwinionej A. D. zasługują na danie im wiary jedynie w części. Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia obwinionej co do okoliczności zdarzenia i powstałych szkód w prowadzonym przez nią samochodzie. Bezsprzecznie w dniu 30 stycznia 2019 roku na skrzyżowaniu ulic (...) doszło do kolizji z drogowej z udziałem jej i R. R.. Obwiniona na skrzyżowanie wjechała z drogi podporządkowanej, natomiast R. R. poruszał się drogą z pierwszeństwem przejazdu. Wyjaśnienia w tym zakresie są spójne, logiczne i korespondują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności znajdują potwierdzenie w nagraniu z monitoringu.

W powyższym zakresie na wiarę zasługują też wyjaśnienia obwinionego R. R.. Wyjaśnienia obwinionych A. D., jak i R. R. korelują ze sobą w tej części i nie budzą wątpliwości Sądu. Nadto Sąd nie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom R. R. co do faktu, że w momencie przejeżdżania przez skrzyżowanie ul. (...) poruszał się on z prędkością nie wyższą niż 50 km/h. Okoliczność ta znajduje potwierdzenie w opinii z LK KWP w B. Sekcji Mechanoskopii i (...) Dokumentów z przeprowadzonych badań z zakresu badań wypadków drogowych. Biegły zaznaczył, że na podstawie dowodów rzeczowych zawartych w aktach sprawy nie można wyznaczyć prędkości jazdy samochodu F. (...) bezpośrednio przed rozpoczęciem przez kierującego tym pojazdem R. R. hamowania poprzedzającego uderzenie w jadący przez nim samochód F. (...). Jednakże, z analizy zapisu obrazu kamery monitoringu miejskiego zamontowanej na budynku przy ul. (...) nie wynika, aby prędkość jazdy samochodu F. (...) w trakcie bezpośredniego jego dojazdu i wjazdu na skrzyżowanie, była większa od dopuszczalnej na tym odcinku drogi, tj. 50 km/h (k. 139 opinii).

Na przymiot wiarygodności nie zasługiwały wyjaśnienia obwinionej A. D., jak i R. R. w zakresie przyczyny zaistniałego zdarzenia.

A. D. w złożonych wyjaśnieniach wskazała, że stała na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) i patrzyła w lustro drogowe. Zaczęła manewr skrętu w lewo, bo nie zobaczyła żadnego pojazdu. Z zapisu monitoringu miejskiego (ryc. 7 i 8 zawarta w opinii) wynika, że w momencie skrętu przez nią w ulicę (...), samochód prowadzony przez R. R. zbliżał się do skrzyżowania, a zatem musiał być przez nią widoczny, tym bardziej, że w obserwowaniu drogi korzystała z lustra

drogowego. Nadto znajdowała się ona przy lewej krawędzi jezdni, a zatem miała ona dobrą widoczność na pojazdy nadjeżdżające z jej prawej strony. Co więcej, w pozyskanej opinii jednoznacznie stwierdzono, że bezpośrednio przed rozpoczęciem przez A. D. jazdy w celu wjazdu na skrzyżowanie – zbliżającego się w tym czasie z prawej strony do skrzyżowania samochodu F. (...) nie zasłaniała żadna przeszkoda i kierująca samochodem F. (...) przy zachowaniu wymaganej przepisami szczególnej ostrożności, miała możliwość oceny odległości oraz prędkości nadjeżdżającego pojazdu i zaniechania wjazdu na skrzyżowanie i tym samym uniknięcia kolizji drogowej (k. 141v).

Obwiniona opierając się na szkicu zdarzenia drogowego wskazała, że funkcjonariusz Policji zmierzył, że zdarzenie miało miejsce 8 metrów od skrzyżowania, a zatem była już wówczas na drodze z pierwszeństwem. Twierdzeniom tym nie sposób dać wiary. Biegły stwierdził co prawda, że z analizy zapisu kamery monitoringu miejskiego zamontowanej na budynku przy skrzyżowaniu ulicy (...) z ulicą (...), która zarejestrowała położenie pokolizyjne pojazdów na jezdni ulicy (...) (ryc. 11-12) można wnioskować, że do zdarzenia samochodu F. (...) z poprzedzającym go samochodem F. (...) doszło na jezdni na ulicy (...) i mogło to być w odległości kilku metrów za skrzyżowaniem z ulicą (...), patrząc w kierunku ulicy (...). (k. 138v) Nie mniej jednak, w toku postępowania ustalono, że przedstawione na szkicu miejsca zdarzenia drogowego pokolizyjne usytuowanie pojazdów na jezdni ulicy (...) nie odpowiada rzeczywistości, co wynika jednoznacznie z zeznań świadka S. I.. Podobny wniosek wynika z opinii LK KWP w B. Sekcji Mechanoskopii i (...) Dokumentów z przeprowadzonych badań z zakresu badań wypadków drogowych (k.138v opinii), a zatem odległości podanej przez obwinioną nie można uznać za pewną. Ze zgodnych w tym zakresie wyjaśnień obwinionych wynika, że bezpośrednio po kolizji i przed dokonaniem pomiarów przez funkcjonariusza Policji, ich samochody zostały przedstawione.

Obwiniona wyjaśniła też, że znajdując się na ul. (...) musiała przyhamować, bowiem ktoś przebiegał przez ulicę. Okoliczność ta została ujawniona przez obwinioną dopiero podczas składania wyjaśnień przed Sądem i w ocenie Sądu stanowi przyjętą przez nią linię obrony.

Na wiarę nie zasługują wyjaśnienia obwinionego R. R., w części w której podał, że wjeżdżając na ulicę (...) zobaczył długą prostą i że nic nie jedzie. Jego wersja sprzeczna jest z opinią LK KWP w B. Sekcji Mechanoskopii i (...) Dokumentów z przeprowadzonych badań z zakresu badań wypadków drogowych. Stwierdzono w niej jednoznacznie, że z zawartej w aktach sprawy dokumentacji fotograficznej przedstawiającej rejon miejsca kolizji drogowej wynika, że kierujący F. (...) zbliżając się do skrzyżowania, miał możliwość dostrzeżenia wjeżdżającego z lewej strony na to skrzyżowanie samochodu F. (...) (k. 139v opinii).

Zeznaniom świadka S. I. – funkcjonariusza Policji, który przybył na miejsce kolizji - Sąd dał wiarę w zasadzie w całości (k. 31, 00:37:38-00:46:04 na k. 204-204v). Zeznał on, że gdy przyjechał na miejsce kolizji, to samochody były już przedstawione. Kierująca F. (...) oświadczyła, że ruszając z drogi podporządkowanej ruszyła i nagle po chwili została uderzona przez pojazd F. (...). Kierujący F. (...), który jechał na drodze z pierwszeństwem oświadczył, że oślepiło go słońce i nagle uderzył w jadący przed nim pojazd. Świadek zeznał, że na monitoringu było widać, jak kierująca F. (...) stoi i oczekuje, aby włączyć się do ruchu i wjeżdża w ulicę (...). Widać też kierującego F. (...). Z nagrania z monitoringu wynika, że do zdarzenia doszło za skrzyżowaniem. Po obejrzeniu monitoringu wrócił na miejsce kolizji i poinformował, że to R. R. jest winny. Dokonał też pomiaru skrzyżowania i miejsca, gdzie te pojazdy się znajdowały, bo z zapisu monitoringu wynikało, gdzie pojazdy stały po zdarzeniu. Pomiaru były dokonywane tego samego i następnego dnia. Sąd nie podzielił ustaleń funkcjonariusza co do osoby winnej kolizji drogowej. Są one bowiem sprzeczne w tym zakresie z opinią LK KWP w B. Sekcji Mechanoskopii i (...) Dokumentów z przeprowadzonych badań z zakresu badań wypadków drogowych, której wnioski Sąd w całej rozciągłości uznał za prawdziwe.

W sprawie została dopuszczona opinia z przeprowadzonych badań z zakresu badań wypadków drogowych (k. 134-141v). Z wniosków tej opinii wynika, że kolizja drogowa wydarzyła się w porze dziennej, przy dobrej przejrzystości powietrza, na prostym, płaskim odcinku drogi ulicy (...) bezpośrednio za skrzyżowaniem z ulicą (...) i polegała na uderzeniu samochodu F. (...) nr rej. (...) w poprzedzający go samochód F. (...) o nr rej. (...). Biegły stwierdził, że na podstawie dowodów rzeczowych zawartych w aktach sprawy, nie można wyznaczyć prędkości jazdy samochodu F. (...) prowadzonego przez R. R. bezpośrednio przed rozpoczęciem hamowania poprzedzającego uderzenie w samochód F.

(...). Z analizy zapisu obrazu kamery monitoringu miejskiego nie wynika, aby prędkość jazdy samochodu F. (...) w trakcie bezpośredniego jego dojazdu i wjazdu na skrzyżowanie była większa od dopuszczalnej na tym odcinku drogi, tj. 50 km/h.

Kierująca samochodem F. (...) A. D. poruszała się drogą podporządkowaną i przed wjazdem na skrzyżowanie z ulicą (...), obowiązana była zatrzymać się i ustąpić pierwszeństwa pojazdom poruszającym się po drodze z pierwszeństwem.

Bezpośrednio przed rozpoczęciem przez A. D. jazdy w celu wjazdu na skrzyżowanie – zbliżającego się w tym czasie z prawej strony do skrzyżowania samochodu F. (...) nie zasłaniała żadna przeszkoda i kierująca samochodem F. (...) przy zachowaniu wymaganej przepisami szczególnej ostrożności, miała możliwość oceny odległości oraz prędkości nadjeżdżającego pojazdu i zaniechania wjazdu na skrzyżowanie i tym samym uniknięcia kolizji drogowej.

Biegły stwierdził, że przyczyną zaistnienia kolizji drogowej było nieprawidłowe postępowanie kierującej samochodem F. (...) A. D., która nie zachowała szczególnej ostrożności i wjeżdżając na skrzyżowanie, nie ustąpiła pierwszeństwa nadjeżdżającemu samochodowi F. (...), co skutkowało zderzeniem z tym pojazdem. Ponadto wskazał, że po rozpoczęciu przez kierującą samochodem F. (...) dostrzegalnego dla kierującego samochodem F. (...) wjazdu na skrzyżowanie – kierujący samochodem F. (...) R. R. przy rozwijanej prędkości jazdy około 50 km/h, miał możliwość podjęcia odpowiednio wczesnego hamowania i zmniejszenia prędkości jazdy do szybkości samochodu F. (...), po jego wjeździe na skrzyżowanie – i tym samym uniknięcia kolizji drogowej.

Biegły uznał zatem, że do zaistnienia kolizji drogowej przyczyniło się nieprawidłowe postępowanie kierującego samochodem F. (...) R. R., który zbliżając się do skrzyżowania, niewłaściwie obserwował drogę przed prowadzonym pojazdem, co skutkowało zbyt późnym podjęciem hamowania i uderzeniem w poprzedzający samochód F. (...).

W związku z kwestionowaniem opinii przez strony Sąd wezwał biegłego w celu złożenia opinii uzupełniającej na rozprawie (00:02:33-00:36:15 na k. 235v-237v). Biegły podtrzymał swoje wnioski zawarte w opinii pisemnej. Podkreślił, że zbliżając się do skrzyżowania zarówno obwiniony, jak i obwiniona byli zobowiązani do zachowania szczególnej ostrożności. W przypadku obwinionej można mówić, że występuje zasada zachowania szczególnej ostrożności, wynikająca z poruszania się drogą podporządkowaną. Przed wjazdem na skrzyżowanie zobowiązana była do zatrzymania się, do czego zobowiązywał znak stop i ustąpienia pierwszeństwa kierowcy pojazdu F. (...) poruszającego się drogą z pierwszeństwem przejazdu. Biegły wskazał też, że z dokumentacji nie wynika, by F. (...) po wjeździe na skrzyżowanie zmniejszył prędkość, z uwagi na to, że przebiega pieszy przez jezdnię. Wskazać należy, że biegły udzielił odpowiedzi na wszystkie postawione pytania, a sformułowania w nich zawarte pozwoliły na zrozumienie zawartych w opinii twierdzeń. Wnioski opinii były ścisłe i pozbawiona wewnętrznych sprzeczności. Opinia biegłego jest w ocenie Sądu pełna, jasna i rzetelna. Pozwala oprzeć na niej ustalenia faktyczne, wymagające fachowych wiadomości z tej dziedziny.

Jako wiarygodne Sąd ocenił także pozostałe dowody z dokumentów w postaci: protokołu oględzin płyty DVD (k. 27-28), protokołu oględzin pojazdu marki F. (...) (k. 6-7v), protokołu oględzin pojazdu marki F. (...) (k. 8-9v), dokumentacja fotograficznej (k. 10-24). W ocenie Sądu brak było podstaw do podważenia autentyczności wskazanych dokumentów oraz informacji w nich zawartych. Zdaniem Sądu w sprawie nie zachodziły żadne okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność.

Należy też w tym miejscu odnieść się do dowodu z zapisu obrazu z monitoringu miejskiego (k. 29). Dowód ten, w zestawieniu z wyjaśnieniami obwinionych jest źródłem, które pozwala na częściowe odtworzenie zaistniałej kolizji drogowej. Wskazać bowiem należy, że nie został zarejestrowany sam moment uderzenia pojazdu marki F. (...) w pojazd marki F. (...).

Sąd nie oparł ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie na szkicu miejsca zdarzenia drogowego (k. 5). Przedstawione na szkicu miejsca zdarzenia drogowego pokolizyjne usytuowanie pojazdów na jezdni ulicy (...) nie odpowiada

rzeczywistości, co wynika jednoznacznie z zeznań świadka S. I.. Podobny wniosek wynika z opinii LK KWP w B. Sekcji Mechanoskopii i (...) Dokumentów z przeprowadzonych badań z zakresu badań wypadków drogowych (k.138v opinii).

A. D. została obwiniona o to, że w dniu 30 stycznia 2019 roku około godz. 11.04 w W. skrzyżowanie ul. (...) z ul. (...) kierując pojazdem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) nie zachowała należytej ostrożności, wjechała na skrzyżowanie, nie ustępując pierwszeństwa nadjeżdżającemu pojazdowi F. (...) o nr rej. (...), doprowadzając do zderzenia pojazdów, spowodowała zagrożenie w Ruchu Drogowym, tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 3 ust. 1 (...)

R. R. został obwiniony o to, że: w dniu 30 stycznia 2019 roku około godz. 11.04 w W. ul. (...) kierując samochodem marki F. (...) nr rej. (...) zbliżając się do skrzyżowania z ul. (...) niewłaściwie obserwował drogę przed prowadzonym pojazdem, co skutkowało zbyt późnym podjęciem hamowania i uderzeniem w poprzedzający pojazd marki F. (...) nr rej. (...) tj. za wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 3 ust. 1 (...).

Zgodnie z art. 86 § 1 kk, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, podlega karze grzywny.

Dla odpowiedzialności z art. 86 kw konieczne jest ustalenie, że sprawca nie zachował "należytej ostrożności", a więc takiej, jaka była wymagana w danej sytuacji. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przeczernego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze. W niektórych sytuacjach ustawa wymaga jednak od uczestnika ruchu drogowego ostrożności szczególnej, a więc większej, niż zwykle wymagana. Taka szczególna ostrożność, to ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestników ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie" (wyr. SN z 29.4.2003 r., III KK 61/03, OSNwSK 2003, Nr 1, poz. 886).

Znamiona zachowania z art. 86 § 1 KW mogą zostać wyczerpane zarówno umyślnie (w zamiarze bezpośrednim lub zamiarze ewentualnym), jak i nieumyślnie (z lekkomyślności lub niedbalstwa) – art. 5 KW. Naruszenie zasad ostrożności w ruchu drogowym stanowi przy tym obiektywną przesłankę odpowiedzialności, której nie należy utożsamiać z winą. Przypisanie winy wymaga zaś stwierdzenia, że sprawca co najmniej mógł przewidzieć skutek w postaci zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym (zob. A. Marek, Prawo wykroczeń, 2012, s. 130).

W myśl art. 97 kw, uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie podlega karze grzywny do 3000 złotych albo karze nagany. Jest to przepis o charakterze blankietowym. Uzupełniając inne regulacje kodeksowe, ma on służyć sankcjonowaniu zachowań określonych w ustawie – Prawo o ruchu drogowym (uprd) oraz przepisach wydanych na jej podstawie.

Jednocześnie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U.2020.110 t.j. z dnia 2020.01.24) - dalej uprd stanowi, że uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie.

Zgodnie zaś z art. 26 ust. 1 uprd, zbliżając się do skrzyżowania dróg, kierujący pojazdem obowiązany jest zachować szczególną ostrożność oraz prowadzić pojazd z taką szybkością, aby miał możliwość zatrzymania go dla przepuszczenia pojazdów korzystających z pierwszeństwa przejazdu oraz pieszych przechodzących przez jezdnię.

W niniejszej sprawie kolizja drogowa polegała na uderzeniu samochodu F. (...) w znajdujący się przed nim samochód F. (...), który wcześniej wjechał na skrzyżowanie z lewej strony – patrząc z kierunku jazdy samochodu F. (...). Przed wjazdem na skrzyżowanie F. (...) znajdował się na drodze podporządkowanej.

Wskazać należy, że A. D. poruszająca się pojazdem F. (...) zobowiązana była do zastosowania się do znaku drogowego pionowego B-20 (stop). W myśl § 21 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz.U.2019.2310 t.j. z dnia 2019.11.26), znak B-20 "stop" oznacza: 1) zakaz wjazdu na skrzyżowanie bez zatrzymania się przed drogą z pierwszeństwem; 2) obowiązek ustąpienia pierwszeństwa kierującym poruszającym się tą drogą. A. D., która prowadziła samochód F. (...) powinna była ustąpić pierwszeństwa jadącemu na wprost R. R.. Jak wynika z opinii z przeprowadzonych badań z zakresu badań wypadków drogowych przed rozpoczęciem przez A. D. jazdy w celu wjazdu na skrzyżowanie – zbliżającego się w tym czasie z prawej strony do skrzyżowania samochodu F. (...) nie zasłaniała żadna przeszkoda i kierująca samochodem F. (...) przy zachowaniu wymaganej przepisami szczególnej ostrożności, miała możliwość oceny odległości oraz prędkości nadjeżdżającego pojazdu i zaniechania wjazdu na skrzyżowanie i tym samym uniknięcia kolizji drogowej. A. D. nie zachowała jednak szczególnej ostrożności i wjeżdżając na skrzyżowanie nie ustąpiła pierwszeństwa jadącemu R. R.. Bezsprzecznie zatem popełniła ona wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 3 ust. 1 uprd.

W uzyskanej opinii stwierdzono także, że z zawartej w aktach sprawy dokumentacji fotograficznej przedstawiającej rejon miejsca kolizji drogowej wynika, że kierujący F. (...) R. R. zbliżając się do skrzyżowania, miał możliwość dostrzeżenia wjeżdżającego z lewej strony na to skrzyżowanie samochodu F. (...). Niebezpieczna sytuacja na jezdni (zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu na drodze) dla kierującego samochodem F. (...) powstała w momencie, gdy przód nadwozia samochodu F. (...) w sposób wyraźny przekroczył lewą krawędź jezdni ulicy (...). W tym czasie kierujący samochodem F. (...) na zasadzie ograniczonego zaufania powinien już przewidywać, że kierowca samochodu F. (...) nie zatrzyma się w bezpiecznej odległości od toru ruchu jego pojazdu i nie ustąpi mu pierwszeństwa na tym skrzyżowaniu. (k. 139v opinii). Świadczy to o tym, że R. R. nie właściwie obserwował drogę przed nim. Na skutek tego zbyt późno podjął hamowanie i uderzył w jadący przed nim pojazd marki F. (...) prowadzony przez A. D.. Biegły ocenił, że R. R. przy rozwijanej prędkości 50 km/h miał możliwość podjęcia odpowiednio wczesnego hamowania i zmniejszenia prędkości jazdy do szybkości samochodu F. (...), po jego wjeździe na skrzyżowanie i tym samym uniknięcia kolizji drogowej (k. 140v opinii). R. R. popełnił zatem wykroczenie. z art. 97 kw w zw. z art. 3 ust. 1 uprd.

W ocenie Sądu obwinieni działali nieumyślnie. A. D. i R. R. nie mieli zamiaru spowodowania zagrożenia w ruchu drogowym. Obwinieni spowodowali je jednak na skutek niezachowania należytej ostrożności.

Jednocześnie wina obwinionych nie budziła wątpliwości, gdyż nie zachodziły żadne okoliczności ją wyłączające.

Sąd obwinioną A. D. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity Dz. U. z 2018 roku, poz. 1990) i za to na podstawie art. 86 § 1 kw i art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył jej karę grzywny w wysokości 300 złotych.

Przy wymiarze kary, Sąd miał na uwadze dyrektywy z art. 33 kw. W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie kara grzywny w orzeczonym wymiarze jest adekwatna i spełnia kryteria z art. 33 § 1 kw, a jednocześnie uwzględnia sytuację majątkową i rodzinną obwinionej. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, a jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia jej winy oraz społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu, uwzględnia jej sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinioną, jak i w płaszczyźnie społecznego jej oddziaływania.

Obwiniona jest osobą dorosłą, nie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości co do jej poczytalności, wobec czego w czasie czynu mogła w pełni rozpoznać jego znaczenie i pokierować swoim postępowaniem. Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionej należy określić jako niewysoki. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu, Sąd miał na względzie art. 47 § 6 kw. Obwiniona była zobowiązana do zachowania szczególnej ostrożności, jednak zignorowała podstawowe obowiązki uczestnika ruchu drogowego. Jej działanie było jednak nieumyślne.

Wymierzając obwinionej karę Sąd uwzględnił okoliczność łagodzącą w postaci jej dotychczasowej niekaralności. Sąd nie dopatrywał się żadnych okoliczności obciążających

Sąd zasądził na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 119 § 1 kpw i art. 21 pkt 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych od obwinionej A. D. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie 30 złotych tytułem opłaty oraz obciążył ją kwotą 60 złotych tytułem połowy zryczałtowanych wydatków i w pozostałym zakresie zwolnił z kosztów, którymi obciążył Skarb Państwa.

Sąd uznał obwinionego R. R. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity Dz. U. z 2018 roku, poz. 1990) i za to na podstawie art. 97 kw i art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 złotych.

Przy wymiarze kary, Sąd miał na uwadze dyrektywy z art. 33 kw. W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie kara grzywny w orzeczonym wymiarze jest adekwatna i spełnia kryteria z art. 33 § 1 kw, a jednocześnie uwzględnia sytuację majątkową i rodzinną obwinionego. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, a jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia jego winy oraz społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu, uwzględnia jego sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinioną, jak i w płaszczyźnie społecznego jej oddziaływania.

Obwiniony jest osobą dorosłą, nie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości co do jego poczytalności, wobec czego w czasie czynu mógł w pełni rozpoznać jego znaczenie i pokierować swoim postępowaniem Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego należy określić jako niewysoki. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu, Sąd miał na względzie art. 47 § 6 kw. Obwiniony był zobowiązany do zachowanie szczególnej ostrożności, jednak zignorował podstawowe obowiązki uczestnika ruchu drogowego. Jego działanie było jednak nieumyślne.

Wymierzając obwinionemu karę Sąd uwzględnił okoliczność łagodzącą w postaci jego dotychczasowej niekaralności. Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności obciążających.

Sąd zasądził na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 119 § 1 kpw i art. 21 pkt 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych od obwinionego R. R. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie 30 złotych tytułem opłaty oraz obciążył go kwotą 60 złotych tytułem połowy zryczałtowanych wydatków i w pozostałym zakresie zwolnił z kosztów, którymi obciążył Skarb Państwa.